

Bakışlarıyla Güneşi Titreten Kara Gözlü Çocuk Ve Gül

— kendinol · 26 Ağustos 2013

Gece çekmiş günahlardan örtüsünü...
Ayazlar dondurduğu acılara çözülmüş...
tebessümle bakan bir çift göz,
günah görmemiş...

Gülleri kiskandaracak güzellikte yanakları,
mahzun, kara kocaman gözleriyle,
güneşe korku salan bir çocuk;
Küçük Bir kız çocuğu...
Gülün çocuğu...

Hafif gıcırdayan kapı sesleri,
perdelere sızan güneşin huzmeleriyle,
koşar her sabah olduğu gibi cam kenarına,
Merhaba der.
Merhaba,
seherin meltemli esen rüzgarına..
Ve dalar gözleri,
hemen yanbaşındaki gül bahçesine...

Gecenin ayazında benzi sararmış güller,
şefkatli bir dokunuşa muhtaç, salınır..
nazlı nazlı...

Mahmur gözlerini ovuştura ovuştura,
içinde tarifsiz heyecanla ,
Varır,
her gün ziyaretine gittiği güllerin yanbaşına,
ilk kez gidermişcesine,
Güm güm atan yüreğiyle..

Sular gülleri,
sever, okşar dertleşir,
Güller masumiyet kaşısında alabildiğine kızarır,

al al yaprakları..

Gün aşırı Gül ile çocuğun muhabbetleri sürer
gider...

Ve gün gelir,gelinlik çağına erer;
kara gözlü bakışlarıyla güneşi titreten çocuk...
Düğün olur,seyran olur,
veda için varır güllere..
Ağlaşırlar gül ile muhabbetgahı gülün çocuğu..
O gün yağmurlar hiç olmadığı kadar,
düşer yeryüzüne..
Yer ağlar...
Gök ağlar...
Gül ağlar...

Gider gülün çocuğu yaban ele,
yağmurlar'a emanet etmiş gülleri..
Güller hüznölde olsa,bir gün göreceği umudu ile,
seherlerde ağlamaklı açar yapraklarını..

Yad elde yaş düşer gül çocuğun gözlerine,
Gül döker yapraklarını...
Umut şehrinin ışıkları söner..
Güneş karanlığa mahpus...
Gül'e ezgiler düşer,yağmur tanelerinde...

19.12.2012 Muharrem Küçük
kendinol